

РЕШЕНИЕ

№ 37480

гр. София, 29.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в
публично заседание на 23.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Десислава Лазарова, като разгледа дело номер **7323** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 2, във връзка с чл. 76б, ал. 1, т. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба от Х. А., гражданка на Т., с ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], действаща лично и в качеството си на законен представител на малолетните деца Б. А. с ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], и Б. А. с ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], и двамата граждани на Т., подадена чрез адв. Д. Р., срещу Решение № 151Х/07.05.2026г., издадено от интервюиращ орган на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ при МС), с което на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 от ЗУБ последващата им молба с вх. № КП-01-1075 от 16.04.2026г. не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила.

В жалбата са развити подробни доводи за незаконосъобразност на оспореното решение, като се твърди, че същият е необоснован, постановен при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалноправните разпоредби. Сочи се, че интервюиращият орган неправилно е извършил преценка по същество в производство по допустимост на последваща молба, като не се е съобразил с актуалното тълкуване на разпоредбата на чл. 40, пар. 2 и 3 от Директива 2013/32/ЕС и Решение на СЕС от 9 септември 2021 г. по дело С-18/20, с което се уточнява, че последваща молба може да се основава както на нови факти, възникнали след приемането на решение по предходната молба, така и на факти, които са били представени за първи път от кандидата. Според изложеното в жалбата, интервюиращият орган не е изложил собствени мотиви по доводите и представените доказателства на жалбоподателката, като формално и бланкетно е обсъдил въпроса за най-добрия интерес на малолетните деца, в нарушение на Закона за закрила на детето и международните

стандарти. Иска се отмяна на оспорения административен акт и връщане на преписката на административния орган за разглеждане на молбата по общия ред.

В съдебно заседание жалбоподателката Х. А. — лично и като законен представител на малолетните си деца Б. А. и Б. А. — редовно призована, не се явява, като се представлява от процесуалния си представител адв. И., който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена, изтъквайки, че не е преценен най-добрият интерес на децата и изложените от органа аргументи са по същество, което е недопустимо в производство по допустимост на последваща молба.

Ответникът – интервюиращ орган на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ), редовно призован, не изпраща представител в съдебно заседание, но с депозирана писмена защита от 18.09.2026г. оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна.

Софийска градска прокуратура (СГП), редовно призована, не изпраща представител за откритото съдебно заседание.

Административен съд София-град, I отделение, 63-ти състав, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становището на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Х. А. за първи път е поискала закрила в Република България с молба вх. № 105450-8102 от 10.12.2024г. на Дирекция „Миграция“ (СДВНЧ - Любимец), препратена по компетентност на ДАБ при МС, като желанието за закрила е потвърдено с молба вх. № 4987/13.12.2024г. по описа на РПЦ - Х., подадена от нея лично и като законен представител на малолетните ѝ деца Б. А. и Б. А.. С Решение № УПХ 5 от 08.01.2025г., издадено от интервюиращ орган в РПЦ - Х., на чуждата гражданка и нейните деца е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут поради липса на предпоставки по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Издаденият индивидуален административен акт е обжалван пред Административен съд – Хасково. С Решение № 1627 от 24.02.2025г., постановено по адм. дело № 157/2025г. по описа на АС - Хасково, е отхвърлена жалбата на чуждия гражданин срещу издаденото от административния орган решение. Съдебният акт е влязъл в законна сила на 24.02.2025г.

Х. А. е подала последваща молба за закрила с вх. № КП-01-1075 от 16.04.2026г., в която е направила искане до ДАБ при МС за повторна регистрация и предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут, като твърди наличие на нови обстоятелства от съществено значение за личното ѝ положение и това на децата ѝ, които не са били обсъдени в предходното производство. В подкрепа на молбата са наведени твърдения за битови затруднения, липса на подкрепяща среда и роднинска помощ за самотна майка с две малолетни деца в държавата по произход – Т., напрегнати отношения с бившия съпруг и липса на документи за самоличност. Към молбата са представени писмени доказателства: копия от два броя медицински листове за преглед на децата Б. А. и Б. А. и две лекарски рецепти, отнасящи се до тяхното лечение.

В административното производство по реда на чл. 15, ал. 6 от Закона за закрила на детето е изискан и приобщен социален доклад от Регионална дирекция „Социално подпомагане“ – С.-град, от който се установява, че малолетните деца се намират в добро общо здравословно и емоционално състояние, облечени са съобразно сезона, семейството обитава жилище под наем с добри битови условия, а майката полага грижи за тях и работи като хигиенист.

С оспореното Решение № 151Х от 07.05.2026г., издадено от интервюиращ орган на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет – В. Д., последващата молба на Х. А. и нейните малолетни деца не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила. Преценявайки събраните в хода на административното производство доказателства, интервюиращият орган при ДАБ при МС е намерил, че представените писмени доказателства и

наведени твърдения не представляват нови факти или нови съществени елементи по смисъла на закона, които да обосноват промяна в първоначалните изводи за липса на предпоставки за предоставяне на закрила, поради което е издал процесното решение.

Административен съд София-град, I отделение, 63-ти състав, при така установената фактическа обстановка прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок по чл. 84, ал. 2 от ЗУБ, от надлежна страна при наличие на правен интерес, поради което същата се явява допустима за разглеждане.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

По валидността и законосъобразността на оспорения акт: Съгласно чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ, при подадена последваща молба за закрила интервюиращият орган при ДАБ при МС се произнася с решение в 14-дневен срок. Оспореното решение е издадено от компетентен административен орган – интервюиращ орган на ДАБ при МС, в законоустановения срок, тъй като молбата е подадена на 16.04.2026г., а решението е от 07.05.2026г. Решението отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК, издадено е в писмена форма и съдържа всички задължителни реквизити, включително подробни фактически и правни основания. В административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, поради което актът не страда от пороци, водещи до неговата нищожност или незаконосъобразност.

По материалната законосъобразност на акта: Производството е образувано по реда на чл. 76а и следващите от ЗУБ, които регламентират процедурата по предварително разглеждане на последваща молба за международна закрила. Съгласно чл. 76а от ЗУБ, преди да се пристъпи към разглеждането по същество на последваща молба за международна закрила, се преценява нейната допустимост съгласно чл. 13, ал. 2. Легалната дефиниция на понятието „последваща молба за международна закрила“ е дадена в § 1, т. 6 от ДР на ЗУБ, според който това е молба, подадена след като производството по предишна молба е приключило с влязло в сила решение за отхвърляне. В настоящия случай подадената от чуждестранния гражданин молба с вх. № КП-01-1075 от 16.04.2026г. безспорно е последваща молба по смисъла на закона, тъй като първоначалното производство е приключило с отхвърляне на молбата с влязло в сила решение на Административен съд – Хасково.

Съгласно чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ, в срок от 14 работни дни от подаването на последващата молба интервюиращият орган при ДАБ при МС – без провеждане на интервю и единствено въз основа на представените писмени доказателства – взима решение за допускане или недопускане на последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила. В случая подадената молба правилно не е допусната до производство, тъй като от молителката не е доказано наличието на нови обстоятелства от съществено значение за личното ѝ положение или за държавата ѝ на произход.

Относно автентичността и доказателствената стойност на представените документи следва да се има предвид тълкуването, дадено в Решение на СЕС от 10 юни 2021 г. LH срещу Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid по дело C-921/19 (т. 44, 46), според което всеки документ, представен от кандидата (молителя) в подкрепа на молбата му за международна закрила, трябва да се счита за елемент от нея, който следва да се вземе предвид в съответствие с член 4, параграф 1 от Директива 2011/95, и следователно невъзможността да се установи автентичността на този документ или липсата на какъвто и да е източник, подлежащ на обективна проверка, не може сама по себе си да обоснове изключването на такъв документ от разглеждането, към което решаващият орган е длъжен да пристъпи съгласно член 31 от Директива 2013/32. Затова, що се отнася до последваща молба, недоказаната автентичност на даден документ не може да доведе автоматично до недопустимост на тази молба, без да се разгледа въпросът дали този документ представлява

нов факт или нов елемент и евентуално дали той увеличава в значителна степен вероятността кандидатът да бъде признат за лице, на което следва да бъде предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95. Както по същество отбелязва генералният адвокат в точка 62 от заключението си, подобно тълкуване се потвърждава от обстоятелството, че съгласно член 31, параграф 8, буква д) от Директива 2013/32 дори представянето на невярна информация обосновава отхвърлянето на молба за международна закрила само ако прави тази молба неубедителна, което предполага преди това тази информация да е била приета за допустима и да е била разгледана от компетентния орган.

Съгласно чл. 33, § 2, б. „г“ от Директива 2013/32, държавите членки могат да приемат една последваща молба за недопустима единствено ако не са се появили или не са представени от кандидата нови факти и съответно ако в предварителното разглеждане тези факти увеличават в значителна степен вероятността на лицето да се предостави закрила – разглеждането на молбата следва да продължи /чл. 40, параграф 3 от Директива 2013/32/.

Новите факти от значение за делото по смисъла на чл. 142, ал. 2 от АПК са факти от действителността, които имат спрямо спорното правоотношение значение на юридически и доказателствени факти, които са от значение за решаване на делото.

Тълкуването на разпоредбата на чл. 13, ал. 2 от ЗУБ води до извода, че нови обстоятелства са такива, свързани с личното положение на лицето или с държавата му на произход. Както правилно е преценено и в оспореното решение, по отношение на Х. А. и нейните малолетни деца не са налице нови обстоятелства, свързани с тяхното лично положение. Наведените в жалбата твърдения не могат да променят вече установеното с влязло в сила решение на орган при ДАБ обстоятелство, че чуждите граждани не са доказали наличието на предвидените в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ предпоставки за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Съдът не може да не се съгласи с аргумента, че чуждестранният гражданин не е доказал твърденията си, че ако се завърне в Т., животът му или този на децата му ще бъде поставен в опасност. Няма данни оспорващата да е била преследвана заради своята раса, религия, политическа принадлежност или народност, както и за принадлежност към определена социална група или политически убеждения.

В рамките на административното производство и жалбата оспорващата твърди, че евентуалното ѝ завръщане в държавата по произход ще доведе до тежки затруднения, социална изолация и невъзможност за нормален живот предвид липсата на подкрепа и напрегнатите отношения с бившия съпруг. Съдът намира тези твърдения за необосновани от гледна точка на изискванията на Закона за убежището и бежанците. Република Т. не е държава, обхваната от мащабен въоръжен конфликт или ситуация на насилие с масов характер по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, която автоматично да излага всеки завръщащ се гражданин на реална заплаха срещу живота или личността му. Също така по делото не са представени доказателства за наличие на целенасочено, системно или институционално преследване спрямо жалбоподателката от страна на държавните органи в Т.. Евентуалните лични, семейни или битови спорове (включително отношения с бивш съпруг) представляват частни граждански отношения, които следва да бъдат разрешавани чрез правните и защитни механизми на съответната държава по произход, а не чрез предоставяне на международна закрила в Република България.

Наведените в жалбата и в административното производство твърдения за битови затруднения в родината ѝ, трудности при отглеждането на децата като самотна майка и липса на подкрепяща среда в Т. не представляват нови факти по смисъла на чл. 142, ал. 2 от АПК, а съставляват обстоятелства от личен и социален характер, които или са съществували към момента на първоначалното производство, или не покриват критериите за преследване по смисъла на чл. 8 и

чл. 9 от ЗУБ. Представените писмени доказателства – медицински листове за преглед на децата Б. А. и Б. А. и приложените лекарски рецепти – по никакъв начин не доказват твърденията на кандидата за нововъзникнали рискове от преследване или сериозни заплахи в Т.. Те касаят обичайни медицински състояния, прегледи и лечение на малолетни деца, които представляват рутинни здравни грижи и не обосновават наличие на бежански статут или хуманитарен статут. Държавата по произход – Т. – не е обхваната от въоръжен конфликт по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, нито са налице данни за масови нарушения на правата на човека или системно насилие спрямо гражданите ѝ, които да излагат молителя и нейните деца на реален риск от тежки посегателства единствено поради присъствието им там.

Относно защитата на правата и най-добрия интерес на малолетните деца Б. А. и Б. А.:

Съдът констатира, че административният орган е изпълнил стриктно задълженията си по националното законодателство и международните конвенции за закрила на детето, като е извършил дължимата преценка относно най-добрия интерес на малолетните деца в контекста на подадената последваща молба. В тази връзка правилно в административното производство е изискан и приобщен социален доклад от Регионална дирекция „Социално подпомагане“ – С.-град. Направените в доклада констатации безспорно установяват, че децата Б. А. и Б. А. се намират в добро общо здравословно и емоционално състояние, облечени са съобразно сезонните условия, семейството обитава нормално жилище под наем с добри битови условия, а майката им Х. А. полага непрекъснати грижи за тяхното отглеждане и възпитание, като същевременно упражнява трудова дейност като хигиенист.

Липсват каквито и да било данни в събраните по делото писмени материали, че децата са подложени на специфичен риск, насилие, negliжиране или че завръщането им в държавата по произход Т. би застрашило техния живот, физическа цялост или нормално развитие. Представените медицински документи за прегледи удостоверяват моментно здравословно състояние и рутинни лекарски назначения, които не сочат наличие на тежки, нелечими или животозастрашаващи заболявания, които да не могат да бъдат овладени или лекувани в рамките на здравната система в държавата по произход. Поради това наведените в жалбата твърдения за социални и битови трудности пред отглеждането на децата от самотна майка не могат да обосноват извод за наличие на основание за предоставяне на международна закрила на малолетните лица по реда на ЗУБ.

Поради изложените съображения, съдът счита, че оспореното решение на интервюиращия орган е издадено в изискуемата от закона писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила и в съответствие с материалния закон. Изложени са подробни и непротиворечиви мотиви, описващи релевантната фактическа обстановка и обосноваващи отказа за допускане на последващата молба. Жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 85, ал. 3 от ЗУБ, Административен съд София-град, I отделение, 63-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. А., гражданка на Т., с ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , действаща лично и в качеството си на законен представител на малолетните деца Б. А. с ЛНЧ [ЕГН] и Б. А. с ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение № 151Х от 07.05.2026г., издадено от интервюиращ орган на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, с което на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 от Закона за убежището и бежанците последващата им молба с вх. № КП-01-1075 от 16.04.2026г. не е допусната до

производство за предоставяне на международна закрила.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 85, ал. 3 от ЗУБ.

СЪДИЯ: